

Счетоводен стандарт (СС) 36 - Обезценка на активи

Приложение към ПМС № 46 от 21.03.2005 г. – ДВ, бр. 30 от 7.04.2005 г., в сила от 1.01.2005 г., изм. и доп., бр. 86 от 26.10.2007 г., в сила от 1.01.2008 г.

Цел

СС 36 определя правилата и процедурите за намаляване на балансовата (преносната) стойност на активи, когато тя превишава тяхната възстановима стойност.

Обхват

1.1. Този стандарт се прилага при отчитането на обезценка на всички активи, освен: а) стоково-материалните запаси; б) активите, придобивани чрез договори за строителна дейност; в) активите по отсрочени данъци; г) активите, произтичащи от доходи на персонала; д) финансовите активи, включени в обхвата на СС 32 – Финансови инструменти; е) инвестиционните имоти, оценявани по справедлива стойност; ж) биологичните активи, оценявани по справедлива стойност, намалена сочакваните разходи при продажба.

1.2. За финансовите активи, представляващи инвестиции в дъщерни, асоциирани или смесени предприятия, определени в СС 27 – консолидирани финансови отчети и отчитанена инвестициите в дъщерни предприятия, СС 28 – Отчитане на инвестициите в асоциирани предприятия, СС 31 – Отчитане на дялове в смесени предприятия, които са изключени от обсега на СС 32 – Финансови инструменти, се прилагат изискванията на този стандарт.

1.3. [отменена]

1.4. Намаляването на стойността на един актив (обезценяване) зависи от начина на определяне на справедливата му стойност: а) ако справедливата стойност на актива е пазарната му стойност, единствената разлика между справедливата стойност на актива и нетната му продажна цена са преките разходи по ликвидацията на актива: – ако разходите по ликвидация (за освобождаване от актива) са съществени, възстановимата стойност на преоценения актив ще бъде близка до или по-висока от преоценената му стойност (справедлива стойност); в този случай след прилагане на изискванията за преценка не е вероятно стойността на преоценения актив да бъде намалена и няма нужда да се изчислява неговата възстановима стойност, и – ако разходите по ликвидация са съществени, нетната продажна цена на преоценения актив ще бъде по-ниска от справедливата му стойност; следователно стойността на преоценения актив ще бъде намалена, в случай че стойността му в употреба е по-ниска от преоценената му стойност (справедлива стойност); в този случай след прилагане на изискванията за преценка предприятието следва да приложи този стандарт, за да определи дали стойността на актива може да бъде намалена; б) ако справедливата стойност на актива е определена на друга база, а не по пазарната му стойност, неговата преоценена стойност (справедлива стойност) може да бъде по-висока или по-ниска от възстановимата му стойност; следователно с оглед прилагане на изискванията за преценка предприятието следва да приложи този стандарт, за да определи дали стойността на актива може да бъде намалена.

Определения

2. В този стандарт се използват определения със следното значение: Възстановима стойност – по-високата от нетната продажна цена на даден актив и неговата стойност в употреба. Нетна продажна цена – сумата, която може да се получи за даден актив при пряка сделка между информирани и желаещи осъществяването ѝ купувач и продавач, намалена с разходите по продажбата. Стойност в употреба – сегашната стойност на прогнозираните бъдещи парични постъпления, които се очаква да бъдат получени при непрекъснатото използване и при освобождаването от актива в края на полезния срок на използването му. Балансова (преносна) стойност – стойността, по която един актив се посочва в счетоводния баланс на предприятието след приспадане на начислената амортизация и начислените към момента загуби от обезценката му. Разходи при освобождаване от актива – разходите, които са пряко свързани с освобождаването на предприятието от даден актив (например разходи по прекратяване на експлоатацията на уранови мини, по извеждане на ядрени реактори и т.н.), с изключение на финансовите разходи и разходите за данъциот печалбата. Генериращ парични постъпления обект – най-малката разграничима група от активи, която поражда

(генерира) парични постъпления при използването на активите, които са в значителна степен независими от паричните постъпления от други активи или групи от активи. Корпоративни активи – активи, които генерират бъдещи парични постъпления както от разглежданите обекти, генериращи парични постъпления, така и от други обекти, генериращи парични постъпления. В корпоративните активи не се включва положителната търговска репутация. Загуба от обезценка на активи – сумата, с която преносната стойност на актива превишава неговата възстановима стойност. Активен пазар – пазар, на който търгуваните на пазара единици са хомогенни – желаещи продавачи и купувачи могат да се намерят по всяко време информацията за цените по сделките е общодостъпна.

Условия за обезценка на активи

3.1. Обезценка на активите се извършва най-малко веднъж в края на отчетния период във връзка със съставянето на годишния финансов отчет. 3.2. Обезценка на активите се извършва, като се спазва следният ред: а) определя се дали са налице условия за обезценка на актива; б) определя се възстановимата стойност на актива; в) определя се загубата от обезценка на актива. 3.3. За да се определи наличието на условия за обезценка на актива, се използват: а) външни източници на информация: Според външните източници на информация такива условия са налице, когато през отчетния период: – продажната цена на актива е спаднала повече, отколкото би могло да се очаква, вследствие на моралното и физическото му изхабяване; – са настъпили или се очаква да настъпят в близко бъдеще значителни негативни за предприятието изменения в технологичната, пазарната, икономическата или правната среда; – пазарните лихвени проценти или другите пазарни нива на доходи от инвестиции са се увеличили, което ще повиши нормата на дисконтиране при определяне на стойността в употреба; – балансовата стойност на нетните активи на предприятието е по-висока от пазарната му капитализация; б) вътрешни източници на информация: Според вътрешните източници на информация условия за обезценка на активи са налице, когато през отчетния период: – е постъпила информация за значително морално изхабяване или за физическа повреда на актива; – са настъпили или се очаква да настъпят в близко бъдеще значителни негативни за предприятието изменения в степента или в начина на използване на актива, като преустановяване или реструктуриране на дейността, в която се използва активът; продажба на актива преди предварително установения срок; други подобни; – вътрешните отчети на предприятието показват вероятност за намаляване на икономическата изгода от актива под очакваната; в) други източници на информация. 3.4. При определяне на необходимостта от обезценка на актива предприятието прилага принципа за същественост. Например, когато през периода възстановимата стойност на актива е значително по-висока от балансовата му стойност, не е необходимо в края на този период отново да се определя възстановимата стойност, освен ако са настъпили събития, които да елиминират превишението. Потребността от определяне на възстановима стойност в края на периода може да отпадне и когато изброените в т. 3.3 от този стандарт външни и вътрешни източници на информация показват незначителни изменения в условията за използване на актива или в нормата на дисконтиране, както и когато са налице доказателства, че една от двете съставни части на възстановимата стойност (нетната продажна цена и стойността в употреба) е по-висока от балансовата стойност на актива.

Определяне на възстановимата стойност на отделен актив

4.1. За да се определи възстановимата стойност на даден актив, трябва да се определят поотделно и да се съпоставят нетната му продажна цена и стойността му в употреба. 4.2. В случаите, когато не е възможно да се определи нетната продажна цена на даден актив, стойността му в употреба се приема за възстановима стойност. 4.3. Ако няма доказателства, че стойността в употреба надхвърля нетната продажна цена на даден актив, последната се приема за негова възстановима стойност. 4.4. Възстановимата стойност се определя за всеки актив поотделно. Изключения се допускат за активи, при чието използване не се пораждат разграничими парични постъпления. В такива случаи възстановимата стойност се определя за генериращия парични постъпления обект. 4.5. Ако нетната продажна

цена е по-висока от балансовата стойност на даден актив или ако има доказателства, че стойността в употреба е близка по размер до нетната продажна цена, може да не се определя стойност в употребяван генериращ парични постъпления обект.

Определяне на нетна продажна цена на отделен актив

5.1. При пряка сделка нетната продажна цена е цената, определена в сделката, намалена с допълнителните разходи, произтичащи пряко от тази сделка. 5.2. Когато няма пряка сделка, но съществува активен пазар, нетната продажна цена е текущата конкурентна продажна цена, намалена с разходите за продажбата. 5.3. Когато не може да се определи текуща конкурентна продажна цена, като база за определяне на нетната продажна цена може да се използва пазарната цена на сделката, сключена през период, който е най-близък до датата на оценяване (ако не са настъпили значителни изменения в икономическите условия). 5.4. Когато няма пряка сделка и не съществува активен пазар, нетната продажна цена може да се определи въз основа на най-достоверната информация за сумата, която може да се получи за съответния актив при пряка сделка между информиран и желаещ продавач и купувач, като се приспадат разходите по продажбата. При определяне на тази сума предприятието следва да вземе предвид изхода от последните сделки с подобни в същата сфера на дейност. Не следва да се ползва информация за принудителни сделки, освен ако предприятието е принудено да продаде актива незабавно. 5.5. В разходите за продажба се включват: държавни и други подобни такси; комисионни за брокерски, правни и други подобни услуги; преки допълнителни разходи за привеждане на актива в годно за продажба състояние. 5.6. В случаите, когато при сделката купувачът бъде на товарен допълнително задължение, сумата на това задължение се прибавя към нетната продажна цена. 5.7. Доходите при прекратяване на трудовото правоотношение и разходите, свързани с ограничаване или реструктуриране на дейността след продажбата на актива, не са преки допълнителни разходи по продажбата на актива.

Определяне на стойността в употреба на отделен актив

6.1. При определяне на стойността в употреба се спазват следните процедури: а) определят се очакваните бъдещи входящи и изходящи парични потоци, които могат да се получат от употребата и от окончателното освобождаване от актива; б) определя се подходяща норма на дисконтиране към тези бъдещи парични потоци. 6.2. При оценката на стойността в употреба прогнозите за паричните потоци се основават на най-оптимистичната прогноза на управлението на предприятието за икономическата среда, в която то работи. Обхваща се период 5 години, освен ако има основания за определяне на по-продължителен период. Ако се възприеме период, по-продължителен от 5 години, прогнозите се правят чрез екстраполация на очакванията, като се използва постоянен или намаляващ се процент на икономически растеж за страната като цяло, освен ако използването на увеличаващ се процент на икономически растеж е по-подходящо. При всички случаи процентът на растеж не следва да надвишава дългосрочния (за 10 - 15 години) среден процент на икономически растеж за страната. 6.3. Оценката на бъдещите парични потоци следва да включва: а) прогнози за паричните постъпления от използването на актива; б) прогнози за парични разходи, които възникват при генерирането на парични постъпления при употребата на актива (включително парични разходи по привеждането на активи в състояние, годно за употреба) и които разходи могат да бъдат пряко отнесени или разпределени на достоверна и постоянна база към актива; в) нетни парични потоци, в случай че такива съществуват, които се очаква да се получат или изплатят по повод ликвидацията на актива в края на полезния му срок на ползване. 6.4. Бъдещите парични потоци следва да се оценяват за актива в текущото състояние. Оценките на бъдещите парични потоци не следва да включват преценени бъдещи парични постъпления или разходи, които се очаква да възникнат от: а) бъдещо реструктуриране, което предприятието още не е предприело, или б) бъдещи капиталови разходи, които ще подобрят или ще повишат предварително очакваното качество и капацитет на изпълнение на актива. 6.5. При преценката на очакваните бъдещи парични постъпления и разходи се изключват постъпленията от и разходите за финансова дейност, както и разходите за данъци от печалбата. 6.6. Нетните парични потоци, които се очаква да се получат или платят по повод ликвидация на актива след изтичането на полезния

му срок нагодност, се оценяват по сумата, която предприятието очаква да получи отосвобождаването от актива в пряка сделка между информирани и желаещи даосъществят сделката страни, след приспадане на очакваните разходи поосвобождаването. 6.7. Очакваните бъдещи валутни постъпления от използването на актива сеоценяват във валутата, в която ще бъдат получени, и после се дисконтират снорма на дисконтиране, подходяща за тази валута. Предприятието оценяваполучената сегашна стойност по валутния курс на Българската народна банкакъм датата на съставяне на финансовия отчет. 6.8. Нормата на дисконтиране на бъдещите парични постъпления следва дабъде определена преди данъчното облагане и да отразява текущата пазарнаоценка на времевата стойност на паричните средства и специфичните за активарискове. Нормата на дисконтиране не следва да отразява рискове, с коитооценката на бъдещите парични потоци е била вече коригирана. 6.9. При определяне нормата на дисконтиране се вземат под внимание: а) среднопретеглената цена на капитала на предприятието, определеначрез метода на оценяване на капиталовите активи; б) лихвените проценти по кредитите на предприятието; в) други пазарни лихвени проценти. 6.10. Нормата на дисконтиране е независима от структурата на капиталана предприятието (съотношението между собствен и привлечен капитал) и отначина, по който то финансира покупката на своите активи.

Отразяване на загубата от обезценка на отделен актив

7.1. Когато възстановимата стойност на актива спадне под балансовата (преносната) стойност на актива, предприятието отразява намаление набалансовата стойност до размера на възстановимата му стойност. Намалението се третира като загуба от обезценка. 7.2. Загубата от обезценка на актив се признава веднага като текущразход за дейността. 7.3. Ако след извършена обезценка на актив неговата възстановимастойност превиши балансовата му стойност, се отразява възстановяване назагубата от обезценка - като текущ приход от дейността - до размера напредходната обезценка, която е била отразена като текущ разход за дейността. 7.4. След признаване на загубата от обезценка на активаамортизационната сума на актива следва да се коригира за бъдещите периоди, така че да може да се разпредели новата преносна стойност на актива съгласноопределена база за остатъка от полезния му срок на годност след приспаданена остатъчната стойност на актива, ако такава съществува.

Възстановяване на загубата от обезценка на отделен актив

8.1. Предприятието следва да прецени към всяка дата на изготвяне нафинансовия отчет дали съществуват признаци, че загубата от обезценка,призната в предходни години, може вече да не съществува или пък да е намаляла. Ако съществуват подобни признаци, предприятието следва да оценивъзстановимата стойност на съответния актив. 8.2. За да се определи наличието на условия за възстановяване назагубата от обезценка на активите, се използват: а) външни източници на информация: - пазарната стойност на актива се е повишила значително през отчетнияпериод; - настъпили са или ще настъпят в непродължителен период значителни,положителни за предприятието промени в технологичната, пазарната, икономическата или правната среда, при която се използва съответният актив; - пазарните лихвени проценти или други норми на възвръщаемост наинвестиции са се понижали, което ще окаже влияние върху нормата надисконтиране при определяне на стойността в употреба и ще повиши значителновъзстановимата стойност на актива; б) вътрешни източници на информация: - през отчетния период са настъпили или се очаква да настъпятзначителни, положителни за предприятието промени в степента или в начина, покойто се използва или се очаква да бъде използван активът; - във вътрешните отчети на предприятието има отразени очаквания, чеполезното действие на съответния актив ще бъде по-голямо от очакваното. 8.3. При определянето на необходимостта от намаляване на признататапрез минали периоди загуба от обезценка се прилага принципът на същественост. 8.4. Загубата от обезценка на актива следва да бъде коригирана самокогато е настъпила промяна в очакванията, използвани при определяне навъзстановимата стойност на актива, след признаването на последната загуба отобезценка. В този случай преносната стойност на актива следва да бъдеповишена до неговата възстановима стойност. Това увеличение представлявавъзстановяване на загубата от обезценка. 8.5. При възстановяването на загубата от обезценка

преносната стойностна актива не следва да превишава преносната стойност, която би била определена, при положение че в предходни години не е била признавана загуба от обезценка.

Определяне на възстановимата стойност на обекти, генериращи парични постъпления

9.1. Когато е невъзможно да се определи възстановимата стойност на отделен актив, предприятието следва да определи възстановимата стойностна генериращия парични постъпления обект, към който принадлежи и оценявания актив.

9.2. Невъзможност да се определи възстановимата стойност на отделен актив е налице, когато:

- а) стойността му в употреба не може да бъде изчислена така, че да е близка до неговата нетна продажна цена;
- б) активът не генерира парични постъпления, които са в значителна степен независими от постъпленията от други активи.

Пример. Дърводобивно предприятие притежава въжена линия за обслужване на основната дейност. Тази линия не може да генерира парични постъпления, които да са в значителна степен независими от паричните постъпления, генерирани от другите активи, които се използват в дърводобива и транспортирането на дървесината – товарни автомобили, трактори-влекачи, резачки и т.н. Въжената линия може да бъде продадена само като се демонтира и получените отпадъци се продадат като вторични суровини. Има значителна вероятност:

- стойността в употреба да е различна от стойността на вторичните суровини, т.е. от нетната продажна цена на въжената линия;
- стойността в употреба не може да се определи отделно от стойността на другите активи на обекта, генериращ парични постъпления – дейността "дърводобив".

В такъв случай предприятието следва да определи възстановимата стойностна генериращия парични постъпления обект от активи – дърводобивът.

9.3. Стойността в употреба на генериращия парични постъпления обект на активи се определя от постъпленията, получени от контрагенти извън предприятието.

9.4. Ако за продукцията или за услугите, произведени от групата активи, има действащ пазар, тази група може да се определи като генерираща самостоятелно парични постъпления и в случаите, когато част или цялата продукция или услуги се използва за вътрешно потребление.

9.5. При определяне дали паричните постъпления от група активи са в значителна степен независими от паричните постъпления от други активи се отчитат различни фактори, в това число как управлението контролира дейността на предприятието; неговите решения за продължаване, ограничаване или прекратяване използването на активите или на дейността на предприятието като цяло.

9.6. Генериращите парични постъпления обекти се определят като такива последователно за всеки отчетен период и за всеки обект, който генерира самостоятелно парични постъпления.

9.7. Възстановимата стойност на генериращия парични постъпления обект е по-високата между нетната му продажна цена и стойността му в употреба.

9.8. Стойността в употреба на генериращ парични постъпления обект включва стойността в употреба само на онези активи, които участват пряко и последователно в генерирането на парични постъпления.

9.9. По принцип при определяне на възстановимата стойност на генериращ парични постъпления обект не се взема под внимание стойността на признатите пасиви. Това обаче може да се наложи, ако при придобиване на някой актив, който е включен в съответния обект, са поети определени задължения. В такъв случай при определяне на нетната продажна цена се включват сумата, която би се получила при продажбата, плюс поетия от купувача пасив, минус разходите за продажбата. За да се постигне съпоставимост между балансовата и възстановимата стойност на съответния актив, поетият пасив се намалява от балансовата стойност на този актив.

Пример. Дърводобивно предприятие е закупило 2000 дка гора за 100 000 лв. Съгласно действащата нормативна уредба предприятието е длъжно да провежда лесокултурни мероприятия (залесяване) върху площите, от които се извършва дърводобив. Предприятието е отчело такива разходи в размер 20 000 лв. като провизии за нормативни потенциални задължения – по реда на СС 37 – Провизии, условни задължения и условни активи. Следователно при определяне на балансовата стойност на гората тази сума следва да се приспадне (100 000 – 20 000 = 80 000). Генериращият парични постъпления обект включва: горските площи, въжената линия, пътищата и другата наземна и подземна инфраструктура, обслужваща пряко дърводобива от тези площи. Общата балансова стойност на обекта е 120 000 лв. (80 000 лв. горски площи плюс 40 000 лв. други активи). В края на третата година

предприятието проверява дали обектът не е намалил възстановимата си стойност под балансовата и дали не е необходимо да се извърши обезценка. Установява се, че стойността в употреба на целия обект е 100 000 лв. В същото време е получено предложение за закупуване на целия обект за 90 000 лв., като се поеме и задължението за лесокултурни мероприятия (залесяване). Нетната продажна цена на обекта е 110 000 лв. - 90 000 лв. плюс поетите разходи за лесокултурни мероприятия, определени на 20 000 лв. Възстановимата стойност на обекта е нетната му продажна цена - 110 000 лв., защото е по-висока от стойността в употреба - 100 000 лв. Тя еспаднала под балансовата стойност на обекта (120 000 лв.). Следователно трябва да се извърши обезценка за 10 000 лв.

Обезценка на положителна репутация

10.1. Положителната репутация представлява превишение на разходите за придобиването над дела на придобиващия в справедливите стойности на придобитите разграничими активи и пасиви. От нея придобиващият очаква бъдеща икономическа изгода. Възстановимата стойност на положителната репутация като отделен актив не може да бъде установена.

10.2. Ако има признаци за понижаване на стойността на една положителна репутация, нейната възстановима стойност следва да се определи за генериращия парични постъпления обект на активи, към който може да се включи положителната репутация. Така определена, възстановимата стойност на положителната репутация се сравнява с нейната балансова стойност. Ако последната е по-висока, се отразява обезценка на положителната репутация.

10.3. При определяне на генериращия парични постъпления обект на активи, към който може да се включи положителната репутация, предприятията извършват проверка "отдолу - нагоре" и ако тя не даде резултат, се извършва проверка "отгоре - надолу".

10.4. При проверката "отдолу - нагоре" се започва от най-малката разграничима група от активи, генерираща самостоятелно парични потоци, към която може да се включи положителната репутация. Последователно се разширява кръгът на активите, включващи се в групата. Така се определя оптималната съвкупност от активи, самостоятелно генериращи парични потоци, в която съвкупност може да се включи положителната репутация. След като се определи тази съвкупност от активи, нейната балансова стойност се сравнява с възстановимата ѝ стойност. Ако възстановимата стойност е по-ниска от балансовата, с разликата се отразява обезценка на положителната търговска репутация - намалява се балансовата ѝ стойност.

10.5. Ако проверката "отдолу - нагоре" не даде резултат, се пристъпва към проверка "отгоре - надолу". Започва се от най-голямата за предприятието група активи, генерираща самостоятелно парични постъпления - от корпоративните активи. Кръгът на тази група постепенно се стеснява, докато се достигне до възможно най-малкия (оптималният) кръг от активи, генериращи самостоятелно парични постъпления, към който може да се приеме, че принадлежи и положителната репутация.

10.6. За определяне дали възстановимата стойност на положителната репутация е спаднала под нейната балансова стойност предприятието прилага най-напред проверката "отдолу - нагоре" и само ако различието между двете стойности - балансова и възстановима - не може да се разпредели разумно и последователно, се прилага и проверката "отгоре - надолу".

Загуба от обезценка на генериращ парични постъпления обект

11.1. Загубата от обезценка на генериращ парични постъпления обект се разпределя между балансовата стойност на отделните активи, съставляващи обекта, като се спазва следният ред: а) най-напред върху положителната репутация - когато има такава; б) след това върху останалите активи - пропорционално на относителния дял на балансовата стойност на всеки актив в общата балансова стойност на обекта.

11.2. Отразяването на загубата от обезценка се извършва по реда, предвиден за отразяване на обезценката от отделен актив.

11.3. След разпределянето на загубата от обезценка новата балансова стойност на всеки актив не може да бъде по-малка от възстановимата му стойност, нито пък да бъде отрицателна величина. Ако възникне подобна ситуация, оставащата част от загубата от обезценка се разпределя пропорционално между другите активи от обекта.

11.4. Ако практически е невъзможно да се определи възстановимата стойност на всеки актив от генериращия парични постъпления обект, загубата от обезценка се разпределя между отделните

активи по преценка напредприятието, с изключение на положителната репутация. Загубата от нейната обезценка се определя най-напред.

Възстановяване на загубата от обезценка на генериращ парични постъпления обект на актива

12.1. Възстановяването на загуба от обезценка на генериращ парични постъпления обект на актива следва да бъде разпределено за увеличаване на преносната стойност на активите, спадащи към обекта, в следната последователност: а) пропорционално на преносната им стойност към активи от самия обект; б) впоследствие към положителната репутация, падаща се на актива, ако има такава - ако са изпълнени изискванията за възстановяване на загуба от обезценка на положителна репутация. Подобни увеличения на преносните стойности следва да бъдат третираните като възстановяване на загуби от обезценка.

12.2. При разпределяне на възстановена загуба от обезценка на генериращ парични постъпления обект на актива в съответствие с т. 12.1 от този стандарт преносната стойност на даден актив не следва да се повишава над по-ниската от: а) възстановимата му стойност; б) преносната стойност, която би била определена (след приспадане на амортизацията), при положение че в предходни години не е била призната загуба от обезценка на актива.

12.3. Стойността на възстановяването на загубата от обезценка, която в противен случай би била разпределена върху актива, следва да бъде разпределена пропорционално между останалите активи от обекта.

12.4. Възстановяване на загуба от обезценка на положителна репутация не се допуска съгласно този стандарт. По изключение, когато съществуват доказателства, че увеличаването на положителната репутация не е вътрешно генерирано, а е резултат от специфично външно явление, което има случаен характер и не се очаква да се повтори, нито са налице други вътрешни или външни фактори, които да неутрализират неговото действие, може да се отрази възстановяване на загуба от обезценка на положителна репутация.

Оповестяване

13. На оповестяване в приложението към годишния финансов отчет подлежат: а) сумите на загубите от обезценка на активи, включени в отчета за приходите и разходите за отчетния период, и статиите, в които са включените тези суми; б) сумите на възстановените загуби от обезценка, включени в отчета за приходите и разходите за отчетния период, и статиите, в които са включените тези суми; в) [отменена] г) [отменена]

Преходни разпоредби

14.1. При обезценка на дълготраен материален или нематериален актив, за който е създаден резерв от последваща оценка, загубата от обезценка се отразява в намаление на този резерв, което се оповестява в приложението. Ако загубата от обезценка е по-голяма от създадения резерв, превишението се отразява като текущ разход за дейността.

14.2. Възстановяване на загуба от обезценка за активите по т. 14.1 не се допуска, когато загубата от обезценка през предходни периоди е отразена в намаление на резерва от последваща оценка. Възстановяване на загуба от обезценка се допуска само когато загубата от обезценка през предходни периоди е била отчетена като текущ разход и до размера на този разход.

14.3. Промените в счетоводната политика, които произтичат от измененията и допълненията в този стандарт, в сила от 1 януари 2008 г., се прилагат без обратна сила.